

Fer coses per als altres

Es pot dir d'una manera més clara? No acabem de trencar el mur de l'egocentrisme fins que no ens obrim a "l'alteritat". I aquests "altres", no ens confonguem, no som "nosaltres", la nostra colla d'iguals, les nostres amistats de l'ànima. Els "altres" són la resta del món, proper o llunyà, els que no se'ns assemblen tant.

Els "altres" són en un altre cercle, no tan pòxim ni tan confortable, i si no ens hi obrim quan som capaços de fer-ho, fomentem per passiva l'exclusió, encara que sigui amb el somriure beatífic als llavis d'aquells que estan encantats d'haver-se conegut.

Fomentar la generositat amb els nens i nenes no es pot limitar a compartir afecte, aventures i emocions dintre del grup. Tot això és absolutament necessari, és clar, però en algun moment de la infància o l'adolescència cal aixecar els ulls del melic calentet de la colla i mirar qui pateix, qui està lluny, qui no té el mateix que tenim nosaltres o qui té necessitats una mica més fortes que la de sentir-se acceptat pel grup d'iguals.

En algun moment hem de plegar de fer-nos massatges i trenetes africanes els uns als altres (amb perdó). Que consti que m'encanten els massatges i que si no em faig trenetes africanes és perquè els meus cabells ja no donen més de sí. Però basar la generositat en lo molt que ens estimem dins de la colla és justet, massa justet pels temps que corren. L'educació emocional ha de servir per madurar com a persones que viuen en el planeta Terra, no per mantenir-nos en el limb *happy* i *nosocentrista* del "com ens estimem", "que macos que som", "que units que estem", etcètera.

Moltes vegades, la preocupació educativa per cohesionar el grup d'infants o de joves ens ha portat a ajornar *sine die* projectes d'obertura i generositat vers l'entorn fins "que el grup no estigui integrat". Naturalment, amb aquest plantejament se'ns fa de nit!

Tot plegat em recorda una amiga meva que, cada cop que la convido a anar d'excursió em diu que li encantaria (realment li agrada la muntanya), però que no se sent entrenada i per aquest motiu prefereix no anar-hi. Com és lògic, com que mai va d'excursió, mai està entrenada. Amb el grup de nens i nenes passa el mateix. Precisament per cohesionar el grup no hi ha res millor que un objectiu que vagi més enllà de fer coses per al mateix grup, cal una fita d'obrir-se als altres, als autèntics "altres".

Un grup de nois i noies que representa una obra de teatre en un hospital; una acció de neteja d'una font que ens trobem bruta durant una excursió; una tarda explicant contes als nens i nenes més petits... hi ha una infinitat d'accions possibles que, a més a més d'ajudar eficaçment a cohesionar el grup, fan que els nois i noies siguin més generosos i més bons ciutadans.

A més a més, el grup *nosocèntric* (com passa amb les persones *egocèntriques*) acaba sempre malament. Però això és una altra història...